

Ankenævnet *for* Forsikring

Den 30. juni 2020 blev i sag nr. 95085:

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

mod

Forsikrings-Aktieselskabet Alka
Engelholm Alle 1
2630 Taastrup

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har ulykkesforsikring. I klage af 31/3 2020 har klagerens advokat bl.a. anført:

"Den 9. august 2017 var min klient på vej ned ad en trappe uden for et hus. Han gled på trappen, hvorved han slog lænden og hoften imod trappetrinene, jf. bilag 1.

Umiddelbart efter ulykken henvendte min klient sig på skadestuen, hvor han klagede over smerter i ryggen. Der blev udskrevet smertestillende, og min klient blev vejledt om at henvende sig til egen læge, hvis ikke smerternes bedredes, jf. bilag 2.

I den efterfølgende periode henvendte min klient sig gentagne gange til egen læge med klager over fortsatte smerter og begyndende udstråling. Han blev derfor henvist til MR-skanning, hvor man fandt en discus prolaps. Der var ikke muligt af bedret denne kirurgisk, og der blev i stedet iværksat genoptræningsforløb, jf. bilag 2.

Sideløbende med ovenstående anmeldte min klient skaden til sin ulykkesforsikring, Alka Forsikring A/S.

Til brug for vurderingen af sagen indhentende selskabet journal fra egen læge (bilag 2) og en speciallægeerklæring (bilag 1).

Den 15. december 2018 meddelte selskabet, at de ikke fandt, at min klient havde pådraget sig et varigt mén på minimum 5 % ved ulykken. Selskabet henviste i den forbindelse til, at der var tale om en forværring af min klients forudbestående gener, som ikke gav ret til en erstatning, jf. bilag 3.

Min klient var ikke enig i denne vurdering og anmodede derfor selskabet om at revurdere det varige mén, jf. bilag 4.

Undertegnede blev herefter kontaktet telefonisk af selskabet, som meddelte, at de ville forelægge sagen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Min klient bekræftede pr. mail, at han var indforstået hermed, jf. bilag 5.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgav udtalelse i sagen den 4. juli 2019. I den forbindelse blev det vurderet, at det varige mén var mindre end 5 %. Som begrundelse herfor anførte Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, at hændelsen ikke var egnet til at medføre varige gener i lænderyggen, jf. bilag 6.

Min klient var ikke enig i vurderingen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og anmodede derfor om en revurdering af det varige mén, jf. bilag 7.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring meddelte den 3. oktober 2019, at de fastholdt den tidligere vurdering, jf. bilag 8.

I forlængelse heraf meddelte Alka Forsikring A/S, at der ikke ville blive udbetalt yderligere erstatningen i sagen.

Som der fremgår af ovenstående angår sagens primære tvistepunkt herefter spørgsmålet om, hvorvidt min klient har pådraget sig et varigt mén efter ulykken den 9. august 2017.

Til støtte herfor skal jeg påpege, at jeg klart mener, at hændelsen er egnet til at medføre varige gener, idet der er tale om et ulykkestilfælde, hvor min klient falder ned af en trappe og slår ryggen/hoften direkte mod nogle af trinene. Der er således tale om en meget alvorlig og voldsom hændelse.

Vedrørende de aktuelle gener fremgår det af speciallægeerklæringen, at der er tale om gener i form af konstante lænderygsmærter med udstråling til hoften og ned langs forfladen af venstre lår, ofte helt ned til venstre fod inkl. føleforstyrrelser i venstre fods tæer. Dertil kommer generelle funktionsbegrænsninger i den daglige livsførelse, således at min klient bl.a. er nødt til at anvende krykker.

Objektivt konstateres besvær med at strække underekstremiteterne ud, nedsat bevægelighed i hofterne, betydelig muskulær spænding, ændret følekvalitet langs venstre underben og muskelsvind på 1 cm ved lår og underben.

Speciallægen vurderer, at der er tale om en kvæstningsskade mod lænderegionen.

Der kan i den forbindelse ikke være nogen tvivl om, at min klient beskadiger de omtalte legemsdele ved ulykken. Generne kan således ikke forklares med evt. forudbestående gener alene.

Som begrundelse herfor skal det bemærkes, at min klient ikke tidligere har haft gener svarende til hoften, ligesom han ikke har klaget over lænderygsmærter i flere år forud for ulykken, samt at den degenerative lidelse først konstateres efter ulykken.

Opsummerende er det herefter min opfattelse, at ulykken den 9. august 2017 uden tvivl er egnet til at medføre varige gener i lænden/hoften, idet der er tale om en fald, hvor min klient beskadig-

ger disse legemsdele direkte. Samtidigt er der som minimum tale om en selvstændig forværring af evt. forudbestående gener.

Vurderingen af det varige mén

Under henvisning til ovenstående beskrivelse af min klients gener, vurderes det varige mén for lænden/hoften skønsmæssigt til 15 %, jf. punkt B.1.3. og D.2.9. i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings méntabel, idet der er indeholdt et tillæg for generne i benet.

På skadestidspunktet udgjorde forsikringssummen kr. 1.005.000,00. Godtgørelsen beregnes herafter således:

Godtgørelse for varigt mén (kr. 1.005.000,00 * 15 %) kr. 150.750,00

Godtgørelsen skal forrentes fra den 29. november 2018, idet speciallægeerklæringen er udarbejdet den 14. november 2018, jf. forsikringsaftalelovens § 24, stk. 1."

Selskabet har den 1/5 2020 redegjort for sagsforløbet og afgørelsen således:

"Alka Forsikring har modtaget klage i ovennævnte sag, som drejer sig om, hvorvidt klagers gener berettiger til udbetaling af erstatning på en individuelt tegnet heltidsulykkesforsikring.

Indledningsvis skal vi meddele frafald af kald og varsel for så vidt angår Ankenævnets kendelse i nærværende sag.

Alka Forsikring modtog den 24. maj 2018 telefonisk anmeldelse fra klager om, at han var gledet på et trappetrin og var faldet i haven hos sin kæreste og havde pådraget sig en discus prolaps. Skaden var efter det oplyste sket den 9. august 2017 og selskabet fremsendte en samtykkeerklæring til udfyldelse og bad om navnet på klagers praktiserende læge.

Alka Forsikring indhentede journalen fra klagers læge og meddelte ved brev af 3. august 2019, at skaden var omfattet af forsikringen, og hvis der blev tale om et varigt mén på 5% eller derover om følge af den anmeldte skade, ville der blive udbetalt erstatning. Selskabet oplyste desuden, at forsikringen ikke dækkede forværring af følgerne af et ulykkestilfælde, der skyldes en tilstedeværende sygdom/invaliditet eller en tilfældig tilstødende sygdom og tog forbehold for dette.

Klager fremsendte på selskabets anmodning det lægelige han var i besiddelse af – hvilket alene var en status på genoptræning og Alka Forsikring fandt på den baggrund det hensigtsmæssigt at få foretaget en speciallægeundersøgelse til brug for vurdering af de varige følger.

Klager oplyste, at han gerne ville undersøges i ... og selskabet bad derfor overlæge speciallæge i ortopædkirurgi ... om at indkalde klager til undersøgelse.

Alka Forsikring modtog den udfærdigede speciallægeerklæring den 16. november 2019 og forelagde sagen for selskabets cheflægekonsulent.

Cheflægekonsulenten udtalte, at det fremgik, at der var tale om et slag mod lænderyggen og der var vedvarende smerter med udstråling til venstre ben. Der var ingen tegn på nervetryk. Der fandtes forud bestående degenerativ ryglidelse og ingen tegn på traumefølger.

Cheflægekonsulenten udtalte, at der var tale om forværring af en bestående degenerativ ryglidelse som var blev symptomgivende ved det anmeldte uheld samt at der ikke umiddelbart var tegn på traumefølger.

Alka Forsikring meddelte ved brev af 15. december 2018 på baggrund af ovenstående, at der desværre ikke kunne udbetales erstatning i forbindelse med det anmeldte uheld.

Klagers advokat bad ved mail af 14. januar 2019 om aktindsigt i sagen og påpegede, at der efter hendes mening, var tale om et varigt mén som følge af ulykken på 15%.

Alka Forsikring fremsendte ved brev af 28. januar 2019 den ønskede aktindsigt og fastholdt samtidig den trufne afgørelse.

Klagers advokat fremsendte den 8. februar 2019 på ny sit brev og bad selskabet forholde sig til brevet af 9. januar 2019 (retteligen 14. januar 2019), idet advokaten ikke var enig i selskabets vurdering af ménet.

Alka Forsikring meddelte ved brev af 19. februar 2019, at sagen var forelagt selskabets cheflægekonsulent.

Cheflægekonsulenten fandt det mest hensigtsmæssigt at forelægge sagen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvilket selskabet meddelte klagers advokat ved brev af 28. februar.

Alka Forsikring fremsendte herefter sagens akter til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (herefter AES) og anmodede dem om at foretage en vurdering.

AES udtalte ved vurdering af 4. juli 2019, at de ikke fandt der var årsagssammenhæng mellem klagers gener og det anmelde ulykkestilfælde, dels var hændelsen ikke egnet til at medføre varige lænderygggener dels var der påvist degenerative forandringer i klagers lænderyg, hvorfor de varige følger af ulykkestilfældet ikke svarede til en méngrad på 5% eller derover. Ved AES vurdering havde deres lægekonsulent med speciale i neurokirurgi deltaget.

Alka Forsikring meddelte på denne baggrund ved brev af 21. juli 2019, at den trufne afgørelse måtte fastholdes.

Ved mail af 29. juli 2019 fremsendte klagers advokat kopi af sin henvendelse til AES om en revurdering af afgørelsen.

Klagers advokat fremsendte ved mail af 22. oktober 2019 AES revurdering af 3. oktober 2019. AES fastholdt sin vurdering, idet de oplyste, at de fortsat ikke fandt der var tale om en relevant skademekanisme, der - ud fra en medicinsk vurdering - var egnet til at medføre varige lændegener.

Klagers advokat bad samtidig om Alka Forsikrings bekræftelse på, at selskabet ville afvente advokatens undersøgelse af muligheden for at anlægge retssag, og selskabet bekræftede ved brev af 5. november 2019, at ville afvente yderligere fra advokaten.

Sagen er nu indbragt for Ankenævnet for Forsikring.

Klager har været forsikret i Alka Forsikring fra den 22. februar 2016 til den 30. september 2017 og igen fra den 24. maj 2018 til den 1. februar 2020.

Der var tale om heltidsulykkesforsikringer med betingelserne Ulykkesforsikring UF – 01.

Forsikringen dækker med henvisning til betingelsernes afsnit 5.1. følger af ulykkestilfælde. Ved ulykkestilfælde forstås i henhold til punkt 5.1.1. en pludselig hændelse, der forårsager personska-

de. For at opnå dækning skal der være årsagssammenhæng mellem ulykkestilfældet og skaden. Ved vurderingen bliver der blandt andet lagt vægt på, om hændelsen medicinsk set er egnet til at forårsage personskaden, og om der er tidsmæssig sammenhæng mellem hændelsen og de relevante symptomers indtræden.

Af journalen fra klagers praktiserende læge fremgår det, at klager allerede i september 2016 søgte læge med smerter i lænderyggen og modtog en injektion med et stærkt smertestillende præparat.

Den 9. august 2017 ses klager på skadestuen efter et fald aftenen før, hvor der var kommet tiltagende smerter i løbet af aftenen. Røntgen viste ingen fraktur og klager blev ordineret smertestillende.

I de efterfølgende 4 måneder (efter receptudskrivelse den 23. august 2017) ses ikke lægekontakt med baggrund i rygsmerter og næste journaltilførsel er et vagtlægenotat fra den 15. december 2017, hvor det anførtes, at klager gennem et par dage havde haft ondt i ryggen og var nervøs for at der var tale om nyresten.

Grundet fortsatte smerter blev klager MR scannet i januar 2018 og scanningen viste bl.a. en discusprolaps i niveauet L4/L5.

Af speciallægeerklæringen fremgår det, at der ved MR-scanningen blev fundet degenerative forandringer svarende til lænderygsløjens L4/L5.

AES lagde i sin vurdering vægt på, at den anmeldte hændelse ikke var egnet til at medføre varige lænderyggene samt at den foretagne scanning havde påvist degenerative forandringer (alders- og slidforandringer) i lænderyggen og der således ikke var årsagssammenhæng mellem den anmeldte skade og klagers gener.

AES fastholdt sin vurdering ved udtalelse af 3. oktober 2019 med henvisning til at skademekanismen ud fra den medicinske erfaring ikke var egnet til at medføre skade/varige lændegener.

Af forsikringsbetingelsernes afsnit 6.1.3 fremgår det, at 'Enhver udløsning af latente sygdoms anlæg, selvom udløsningen skyldes et ulykkestilfælde.' ikke er dækket på forsikringen. Samt at dette også gælder 'selvom det latente sygdoms anlæg ikke har været symptomgivende før ulykkestilfældet.'

Med henvisning til forsikringsbetingelsernes afsnit 6.1.4 dækkes 'Forværring af følgerne af et ulykkestilfælde, der skyldes en tilstedeværende sygdom eller tilfældigt tilstødende sygdom.' heller ikke. 'Dette gælder også, selvom sygdommen ikke har været symptomgivende før ulykkestilfældet.'

Af forsikringsbetingelsernes afsnit 8 fremgår det, hvorledes erstatningen beregnes efter et dækningsberettiget ulykkestilfælde.

Af afsnittene 8.1.6. og 8.1.7. fremgår det således, at méngraden fastsættes efter Arbejdsskadestyrelsens (nu AES) méntabel samt at fastsættelsen sker på grundlag af skadens medicinske art og omfang uden hensyntagen til forsikredes erhverv, sociale situation, andre individuelle forhold eller en eventuel nedsættelse af evnen til at tjene penge.

Alka Forsikring har tilknyttet læger, der - på baggrund af de lægelige oplysninger - vurderer de varige følger af de anmeldte ulykkestilfælde, men hvis én af parterne ønsker det, træffes afgørelsen af Arbejdsskadestyrelsen (AES).

Det fremgår af forsikringsbetingelsernes afsnit 14 om Arbejdsskadestyrelsen (nu AES) og afsnit 14.1 og 14.1.1. om 'Fastsættelse af méngrad i Arbejdsskadestyrelsen', at 'Både forsikrede og Alka kan forlange, at Arbejdsskadestyrelsen fastsætter méngraden.'

AES fandt ved sin vurdering ikke, at der var den fornødne årsagssammenhæng mellem det anmeldte ulykkestilfælde og klagers gener, idet den oplyste skademekanisme ikke var egnet til at medføre varige gener i en normal rask ryg, ligesom der ved den foretagne MRscanning var konstateret degenerative forandringer i klagers lænderyg svarende til lændehvirvelsøjlelens L4/L5, hvorfor AES vurderede, at klagers gener måtte tilskrives andre forhold end den anmeldte hændelse.

På foranledning af klagers advokats indsigelse af 29. juli 2019 gennemgik AES sagen igen, men fastholdt ved udtalelse af 3. oktober 2019 sin afgørelse med henvisning til, at ud fra en medicinsk erfaring var den beskrevne hændelse ikke egnet til at medføre varige gener.

AES er en uvildig offentlig instans, som har lægelig ekspertise i fastsættelse af méngrader og er således den fagligt kompetente myndighed, når det drejer sig om vurdering af årsagssammenhæng og fastsættelse af méngrader.

AES har tilknyttet lægefagligt kompetente personer med relevante specialer, der har erfaring med fastsættelse af méngrader og vurdering af årsagssammenhæng og ved vurderingen af klagers sag har AES speciallægekonsulent med speciale i neurokirurgi deltaget.

En udtalelse fra AES er en uvildig vurdering og selskabet har ikke anledning til at betvivle AES ekspertise.

Den, der vil anfægte en afgørelse truffet af AES, må derfor løfte bevisbyrden for, at styrelsens afgørelse er behæftet med væsentlige fejl, eller at styrelsens behandling af sagen i øvrigt ikke har været betryggende.

Der er intet som antyder, at AES behandling af sagen ikke har været betryggende, at styrelsen ikke haft adgang til alle nødvendige oplysninger, har begået fejl eller har fejlvurderet de foreliggende oplysninger.

AES har desuden genvurderet sagen efter klagers advokats ønske og på baggrund af klagers advokats oplysninger/anbringender.

Afslutningsvis skal vi med henvisning til klagers advokats bemærkninger i sin klageskrivelse af 31. marts 2020 for god ordens skyld bemærke, at det med henvisning til de lægelige oplysninger ikke er korrekt at klager ikke 'i flere år forud for ulykken' havde haft lænderygssmerter. Der er en journaltilførsel mindre end et år forud for det anmeldte, hvor klager henvendte sig med smerter i lænderyggen og fik en injektion med voltaren, som er et kraftigt smertestillende middel.

Vi må derudover præcisere, at det, at der først konstateres degenerative forandringer i klagers lænderyg efter ulykkestilfældet, ikke har betydning for sagen.

For det første vil degenerative forandringer ikke kunne opstå på kun 5 måneder og for det andet er udløsning af latente sygdomsanlæg og/eller forværring af et ulykkestilfælde følger på baggrund af tilstedeværende sygdomsanlæg ikke dækket på forsikringen, selvom ulykkestilfældet måtte være den udløsende faktor for symptomerne.

Alka Forsikring må på baggrund af sagens oplysninger og med henvisning til de af AES foretagne vurderinger og udtalelser fastholde, at vi ikke finder den nødvendige årsagssammenhæng mellem klagers gener og det anmeldte ulykkestilfælde og at ulykkesforsikringen derfor ikke kan udbetale erstatning for klagers gener."

Af klagerens lægejournal fremgår bl.a.:

"18-01-2018:

MR-skanning af columna lumbalis:

Der er discusdegeneration L4/L5. På dette niveau ses en bred median prolaps som muligvis kan påvirke rødderne. På de øvrige niveauer er der normale forhold.

...

13-06-2018

Beskriver en smerte der debuterer i august 2017, hvor han falder bagover ned ad nogle små trapper. Dagen efter oplever kraftige smerter i lænderyggen og flere faldetilfælde på grund af smerterne og han indlægges på Skadestuen i ... den 09.08.17, hvor der foretages røntgen af columna lumbalis uden tegn til fraktur. Længere efterforløbet med svære smerter hvor han var nødt til at bruge krykker ved gang. ... Radiologi: MR-skanning af columna lumbalis viser et niveau degenerative forandringer med bred protrusion og mindre median prolaps på L4/L5 niveau med let vens-tresidig overvægt. Derudover let væskeirritation i facetleddet på L5/S 1 niveau."

Af ortopædkirurgisk speciallægeerklæring af 14/11 2018 fremgår bl.a.:

"AKTUELLE SKADE

På vej ned ad trappe udenfor et hus 09.08.17 gled skadelidte på trappen og slog lænderyggen og venstre hofteregionen imod trappetrinene på vej ned. Skadelidte måtte have hjælp af pårørende for at komme op at stå igen.

Morgenen efter oplevede han vedvarende kraftige smerter over lænderyggen og opsøgte skadestuen på [hospital1]. Man fandt på dette tidlige tidspunkt ikke hævelse eller misfarvning over ryggen, men direkte ømhed over torntappene ved 5. lændehvirvel, samt ømhed af muskulaturen til venstre herfor i samme højde. Der blev taget røntgenundersøgelse af lænderyggen som er beskrevet uden tegn på brud. I månederne der fulgte kontaktede skadelidte egen læge og 02.01.18 beskriver denne, at nu efter tre måneder er tilstanden fortsat præget af udstrålende smerter til forsiden af venstre lår efter dette fald. Der udførtes derfor MR-skanning af lænderyggen. Denne viste discus degeneration L4/L5 og på dette niveau en bred median prolaps. Fraset dette normale fund. På baggrund af vedvarende gener vurderedes skadelidte ved rygcentret på [hospital2] 13.06.18. Den ryggkirurgiske vurdering blev på dette tidspunkt, at der foreligger degenerative forandringer på niveau L4/L5 og mekaniske lændesmerter med udstråling til venstre ben. Man fandt ikke at tilstanden var præget af aktiv rodtryksproblematik og fandt ikke holdepunkt for kirurgiske muligheder. Der fulgte herefter et træningsforløb.

AKTUELLE KLAGER

Skadelidte beskriver konstante lavt siddende lænderygssmerter med udstråling over venstre hoftekan og ned langs forfladen af venstre lår, ofte helt ned til venstre fod, hvor det frem for alt er storetåen der påvirkes. Han oplever vedvarende sovende fornemmelse langs storetå og de nær til liggende tæer. Han kan ikke sove på venstre side. Han finder ofte behov for at anvende to krykker for at kunne føre sig frem. Han bruger en krykke inden døre i almindelighed for at komme til og fra toilet. Skadelidte har kontrol over vandladning og afføring.

Gangdistancen beskrives nedsat til måske 5-10 min. Han ser sig ikke i stand til selv at køre bil. Skadelidte beskriver en jævn forværring i tilstanden, således også inden for de seneste måneder.

OBJEKTIV UNDERSØGELSE

...

Gang til undersøgelseslokalet iagttages lidt bredsporet med diskret venstresidig halten og fremføring med to albuekrykker. Der findes besvaret cervikal lordose og der er normal nakkebevægelighed i alle retninger. Den samlede skulderbevægelighed er bevaret, så skadelidte når nakke, respektivt midt thorakalt på ryg med begge hænder. Skadelidte tager sig med betydeligt besvær til og fra rygleje, hvor han med besvær kan ligge med strakte underekstremiteter. Der er forinden ved inspektion fundet symmetriske, normalt muskuløse underekstremiteter uden fejlstilling ved knæ eller fod led. Hoftebevægelighed: Fleksion 0/90 grader bilat. Abduktion 0/30 grader bilat. Adduktion 0/20 grader bilat. Indadrotation 0/20 grader bilat. Udadrotation 0/40 grader bilat. Der er betydelig muskulær spænding, som et voluntært forsvar mod bevægeudslagene, særligt på venstre side. Begge knæled ses slanke og flekteres 0/150 grader. Findes ligamentært stabile og uden ansamling. Begge fodledsregioner slanke. Dorsal fodleds fleksion 0/20 grader bilat. Plantart 0/40 grader bilat. Der er god kraft ved bevægelse over begge fodled og bevaret kraft ved tåbevægelighed bilat. Der er ændret følekvalitet langs venstre underben ned mod fodledsregionen, men ikke hypæstesi. Lårbensomfang 10 cm over patella: 48 cm højre, 47 cm. Max. underbensomfang: 39 cm højre, 38 cm venstre.

DIAGNOSE

Contusio regio lumbalis (kvæstningsskade mod lænderregion).
Degeneratio disci lumbalis L4/L5 (slidforandringer ved discus mellem 4. og 5. lændehvirvel).
Prolapsis disci i.v. lumbalis L4/L5 (bred median discus prolapse niveau L4/LS i lænderyg).

KONKLUSION

Skadelidte med mangeårige lænderygsmærter og venstresidige armsmerter, som omkring 2010 medførte tildeling af invalidepension. Har dog været uden væsentlige lænderyggener. Faldt på trappe 09.08.17 og kvæstede lænderyggen og venstre hofte-region mod trappen. Han måtte have hjælp til at komme op og vurderedes tidligt i skadestuer, hvor røntgenundersøgelse af lænderyggen ikke viste tegn på brud eller væsentlige slidforandringer. Tilstanden forværredes imidlertid og præget af udstrålende smerter over venstre hoftekam og forflade af venstre lår samt ofte helt distalt mod venstre storetå.

På denne baggrund er der foretaget relevant MR-skanning af lænderyggen, hvor man atter fandt discus degeneration niveau L4/L5 men også en bred median discus prolaps i samme niveau, som ikke skønnedes at påvirke nerverødderne. Tilstanden har været uændret, måske med en forværring også inden for den senere tid og kræver krykker ved gang, hjælp af pårørende, smertelindrende medicin og betydelig begrænsning af livsførelsen som beskrevet. Objektivt iagttages betydeligt besvær ved gang og indskrænket bevægelighed ved begge hofter med tiltagende smertebetinget muskelspænding ved forsøg på fleksion af begge hofter, men uden andre tegn på foreliggende hofteledsartrose. Der er ændret følelsesforhold, men bevarede neurologiske forhold perifert. Status bedømmes stabil med bestående besvær som beskrevet."

Af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vejledende udtalelse af 4/7 2019 fremgår bl.a.:

"Varigt mén

Vurdering af varigt mén

Vores lægekonsulent med speciale i neurokirurgi har deltaget ved vurderingen af det varige mén. Grundlaget for vores vurdering:

- [Klageren] kom til skade den 9. august 2017, da han faldt ned af en trappe og slog lænden.
- [Klageren] blev tilset samme dag på Skadestuen, hvor han klagede over smerter svarende til lænden.
- Røntgen af den 9. august 2017 viste ingen tegn på brud af lænden.
- MR-scanning af den 17. januar 2018 viste degenerative forandringer af lænden.
- Det fremgår af de helbreds-mæssige oplysninger at, [klageren] tilbage i september 2016 klagede over smerter i lænden.

Ved vurderingen af det varige mén har vi lagt vægt på, at [klageren] aktuelt klager over smerter i ryggen.

Vi finder imidlertid, at der ikke er årsagssammenhæng mellem den anmeldte hændelse og de ovenfor anførte lænderyggener.

Det er vores lægefaglige vurdering at hændelsen ikke er egnet til at medføre varige lænderyggener.

Vi har samtidig noteret os, at der ved MR-scanning i januar 2018 blev påvist degenerative forandringer i lænderyggen.

Da der er tale om en ulykkesforsikring, bliver der ved vurderingen af det varige mén ikke kompenseret for forværring eller gener, der skyldes forudbestående helbredsmæssige forhold

På baggrund af ovenstående vurderer vi, at [klagerens] aktuelle lænderygggener skal tilskrives andre forhold end den anmeldte hændelse.

Vi vurderer derfor, at hændelsen den 9. august 2017 har medført et varigt mén på mindre end 5 procent på grund af manglende årsagssammenhæng."

Af brev af 3/10 2019 fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fremgår bl.a.:

"Fastholdelse

Center for Private Erstatningssager i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgav udtalelse i sagen den 4. juli 2019, hvor det varige mén blev vurderet til mindre end 5 procent.

I har herefter af brev den 29. juli 2019 anmodet om en genvurdering af sagen og i den forbindelse anført, at den beskrevne hændelse er egnet til at medføre varige lændegener.

Sagen har på ny været forelagt for vores lægekonsulent med speciale i neurokirurgi med jeres bemærkninger og de oplysninger i sagen.

For at en hændelse findes egnet skal der vurderes om der kan være tale om en relevant skademe-kanisme, der ud fra medicinsk erfaring findes egnet til at have medført skade.

På baggrund af ovenstående er det fortsat vores vurdering, at den beskrevne hændelse dateret den 9. august 2017 ikke findes egnet til at medføre varige lændegener.

Hertil skal vi bemærke, at vi foretager en selvstændig vurdering og er således ikke bundet af andre lægers vurderinger.

Vi fastholder derfor vores udtalelse af den 4. juli 2019."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"5. Forsikringen dækker

5.1 Følger af ulykkestilfælde

5.1.1 Ved ulykkestilfælde forstås en pludselig hændelse, der forårsager personskade.

5.1.2 Ulykkestilfælde, der skyldes besvimelse eller ildebefindende. Det vil sige kortvarige bevidsthedstab, hvor hovedårsagen til besvimelsen eller ildebefindendet ikke er sygdom eller sygdomsanlæg.

6. Forsikringen dækker ikke

6.1 Sygdom og forudbestående helbredsgener

6.1.1 Sygdom.

6.1.2 Ulykkestilfælde der skyldes sygdom.

6.1.3 Enhver udløsning af latente sygdomsanlæg, selvom udløsningen skyldes et ulykkestilfælde. Dette gælder også, selvom det latente sygdomsanlæg ikke har været symptomgivende før ulykkestilfældet.

6.1.4 Forværring af følgerne af et ulykkestilfælde, der skyldes en tilstedeværende sygdom eller tilfældigt tilstødende sygdom. Dette gælder også, selvom sygdommen ikke har været symptomgivende før ulykkestilfældet."

Nævnet udtaler:

Klageren anmeldte den 24/5 2019, at han den 9/8 2017 havde været udsat for en ulykke, hvor han var faldet på en trappe og have slået lænderyggen. Han har anført, at hans ryg blev beskadiget direkte, og at der som minimum er tale om en forværring af en forudbestående lidelse. Klageren mener, at méngraden bør fastsættes til 15 %.

Selskabet har afvist at yde dækning for varigt mén. Selskabet har anført, at der ikke er årsags-sammenhæng mellem klagerens lænderyggener og ulykken. Selskabet har henvist til Arbejds-markedets Erhvervssikrings vejledende udtalelse af 4/7 2019.

Af klagerens lægejournal fremgår det "Beskriver en smerte der debuterer i august 2017, hvor han falder bagover ned ad nogle små trapper. Dagen efter oplever kraftige smerter i lænderyggen og flere faldetilfælde på grund af smerterne og han indlægges på Skadestuen i ... den 09.08.17, hvor der foretages røntgen af columna lumbalis uden tegn til fraktur. Længere efterforløbet med svære smerter hvor han var nødt til at bruge krykker ved gang. ... Radiologi: MR-skanning af columna lumbalis viser et niveau degenerative forandringer med bred protrusion og mindre median prolaps på L4/L5 niveau med let venstresidig overvægt. Derudover let væskeirritation i facetleddet på L5/S 1 niveau".

Af ortopædkirurgisk speciallægeerklæring af 14/11 2018 fremgår "Skadelidte med mangeårige lænderygsmerter og venstresidige armsmerter, som omkring 2010 medførte tildeling af invalidpension. Har dog været uden væsentlige lænderyggener. Faldt på trappe 09.08.17 og kvæstede lænderyggen og venstre hofteregion mod trappen. Han måtte have hjælp til at komme op og vurderedes tidligt i skadestuer regi, hvor røntgenundersøgelse af lænderyggen ikke viste tegn

på brud eller væsentlige slidforandringer. Tilstanden forværredes imidlertid og præget af udstrålende smerter over venstre hoftekam og forflade af venstre lår samt ofte helt distalt mod venstre storetå. På denne baggrund er der foretaget relevant MR-skanning af lænderyggen, hvor man atter fandt discus degeneration niveau L4/L5 men også en bred median discus prolaps i samme niveau, som ikke skønnedes at påvirke nerverødderne. Tilstanden har været uændret, måske med en forværring også inden for den senere tid og kræver krykker ved gang, hjælp af pårørende, smertelindrende medicin og betydelig begrænsning af livsførelsen som beskrevet. Objektivt iagttages betydeligt besvær ved gang og indskrænket bevægelighed ved begge hofter med tiltagende smertebetinget muskelspænding ved forsøg på fleksion af begge hofter, men uden andre tegn på foreliggende hoftelidsartrose. Der er ændret følelsesfølsomhed, men bevarede neurologiske forhold perifert. Status bedømmes stabil med bestående besvær som beskrevet".

Af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vejledende udtalelse af 4/7 2019 fremgår det, at "Ved vurderingen af det varige mén har vi lagt vægt på, at [klageren] aktuelt klager over smerter i ryggen. Vi finder imidlertid, at der ikke er årsagssammenhæng mellem den anmeldte hændelse og de ovenfor anførte lænderyggene. Det er vores lægefaglige vurdering at hændelsen ikke er egnet til at medføre varige lænderyggene. Vi har samtidig noteret os, at der ved MR-scanning i januar 2018 blev påvist degenerative forandringer i lænderyggen. Da der er tale om en ulykkesforsikring, bliver der ved vurderingen af det varige mén ikke kompenseret for forværring eller gener, der skyldes forudbestående helbredsmæssige forhold. På baggrund af ovenstående vurderer vi, at [klagerens] aktuelle lænderyggene skal tilskrives andre forhold end den anmeldte hændelse. Vi vurderer derfor, at hændelsen den 9. august 2017 har medført et varigt mén på mindre end 5 procent på grund af manglende årsagssammenhæng".

Af fastholdelses af 3/10 2019 fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fremgår det "For at en hændelse findes egnet skal der vurderes om der kan være tale om en relevant skademekanisme, der udfra medicinsk erfaring findes egnet til at have medført skade. På baggrund af

ovenstående er det fortsat vores vurdering, at den beskrevne hændelse dateret den 9. august 2017 ikke findes egnet til at medføre varige lændegener".

Af forsikringsbetingelserne fremgår punkt 6.1.3. det, at forsikringen dækker ikke ved "Enhver udløsning af latente sygdomsanlæg, selvom udløsningen skyldes et ulykkestilfælde. Dette gælder også, selvom det latente sygdomsanlæg ikke har været symptomgivende før ulykkestilfældet". Det fremgår videre af punkt 6.1.4, at forsikringen heller ikke dækker "Forværring af følgerne af et ulykkestilfælde, der skyldes en tilstedeværende sygdom eller tilfældigt tilstødende sygdom. Dette gælder også, selvom sygdommen ikke har været symptomgivende før ulykkestilfældet".

I henhold til almindelige forsikringsretlige principper påhviler det forsikringstageren at bevise størrelse og rigtigheden af et fremsat krav.

Efter en gennemgang af sagen – herunder de lægelige oplysninger og udtalelsen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af 4/7 2019 og fastholdelse af 3/10 2019 – finder nævnet, at klageren ikke har bevist, at han har et varigt mén på mindst 5 % som følge af ulykken 9/8 2018.

Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet det varige mén som følge af ulykken til mindre end 5 procent under henvisning til manglende årsagssammenhæng.

Nævnet har også lagt vægt på, at der ved en røntgenundersøgelse efter ulykken ikke kunne konstateres noget brud, og at der ved en MR-scanning i januar 2018 blev konstateret degenerativ forandring i lænderyggen.

Som følge heraf

Ankenævnet *for* Forsikring

14.

95085

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Peter Thønnings